

İlahi Aşkım Mormenekşem 4C Bölüm

– Ali Özdemir · 07 Ekim 2016

4.BÖLÜM

c) Hapis

1238 Mayıs – KONYA

Meramın baharı bu sene açmaz oldu. Çiçekler tomurcuklanmadan soğuk alıp topraklar buluşuyorlardı. Her açacak tomurcuk maalesef ölü doğuyordu. Kış son yılların en sertti idi; baharı beklemeyin der gibiydi. Güneş yalancıydı; yeşil renk bile vermiyordu. Doğanın kanunu mu yoksa Tabiat Ana bizi evlatlık sayar da mı bize sahip çıkmaz? Bilemedim. O kadar bilinmeyen sorularım var ki öğrendiğim matematik mantıkları hepsi çaresiz kalıyor.

Mantıksız bir ortama yol aldığımızın farkındayız. Gerginlik had safhada... İplerin kopması an meselesi. Gerginlik Sultan Hanedanlığını da huzursuz ediyordu. Karanlıklar karanlıkta kalmıyor, aydınlık kesimi de karartmaya çalışıyordu.

Konya'ya geledi yedi sene olmuştu. Artık buraların kurdu, piri olmuştum. Ahi Teşkilatının merkezinde ve Sultanlıkta adımız, Vuslat Usta diye namımız yayılmıştı.

Anam yanımda olsaydı nasıl gurur duyardı. Kervanlarla birbirimize haber salıyoruz, artık yanmaktan kül olan hasreti yeniden filizlendirip yeşertiyoruz.

Ah anam garip anam! Seneler beni senden aldı. Bazen Kabadurak'tan çıkmasa mıydım diye kendi kendime serzenişte bulunuyorum. Yanında olsaydım, yazıya çıkarken bana çıkı hazırlasaydın. Tozlu topraklarda çıkıdaki hasret kokan yufkalarını yeseydim... Ah anam... İçimi bir okuyabilsen! Yanan ateşime o Kırlangıç'ın dikenli patikalarına dönen pamuktan yumuşak ellerinden bir avuç Ağgöl'ün serin suyunda dönebilirdin...

Yollar bir türlü Kabadurak'a doğru dönmedi. Köyden çıktım çikalı uğrayamadım. Hayata atılan basamaklarda bir türlü eve dönüş bulunmuyor.

Yaşıma göre olgunluğum beni bastırıyor, çocuk hallerime fırsat vermiyordu. Nefsime dur demeyi, her türlü zorlukların üstünden gelmeyi bana hayat öğretiyordu. Dur diyemediğim tek şey yüreğimin derinliklerinde volkan misali yanan ateşti.

Hayat neler gösterecek...

Ateşi mi söndürecek yoksa, ateşe boyun mu eğecek ?

{{

- Allâhu Ekber Allâhu Ekber !

Allâhu Ekber Allâhu Ekber !

Eşhedü en lâ ilâhe illâllah !

Eşhedü en lâ ilâhe illâllah !

Eşhedü enne Muhammeder-Resûlüllah !

Eşhedü enne Muhammeder-Resûlüllah !

Hayye ale's-Salâh !

Hayye ale's-Salâh !

...

- Bismillah! Allah'ım, sen şeytanın şerrinden koru bizleri.

Ezan bugün kulağıma daha sert geliyordu. Kör bir rüya ile sert bir ezan arasında kılıç kılıca savaşırken uyandım.

Geçen sene Sultan Alâeddin'in sebebi bilinmeyen (!) nedenden dolayı vefatı ile Sultanımızın vasiyetine uymadan tahta geçen Gıyaseddin Keyhüsrev'in "Ahiler" hakkındaki yönlendirilmiş tutumu bizleri diken üstünde tuttuğu için her gece kör rüyalar görüyordum. Hoca efendinin ezanı sert okuması pek hayra alamet değildi.

Sultanımızın beklenmeyen vefatı sonucu Saray içerisindeki konakta ikamet Ahi Babamız da rahatsızlıktan dolayı saray dışarısına taşınmıştı.

Siyasi irade eğitimimizi maalesef bitmeden sona erdirmişti. Üzerimizdeki kara bulutlar günden güne kâbus gibi üzerime çöküyordu. Ahi Babamız eğitiminin devam etmesini sağlamak için Sultan ile görüşüyordu.

Kayseri heyeti olarak Ahi Babamızın ve Teşkilatımızın arkasında değil önünde birer yılmaz cengâver olarak durma kararımızdan ödün vermiyorduk. Bu birliktelik, karanlık cephede oldukça rahatsız edici bir görüntü alıyor; bertaraf edilmemiz için Sultanlık dâhil tüm merciler kullanılıyordu.

Memleketten özellikle Kayseri'den kervanlarla haber geliyordu.

Yamağından Ahi Babalarına kadar tüm teşkilat yanımızdaydı. Bu bizi diri olmamızı sağlıyordu. Tek eksikliğimiz Saraydan sağlıklı bilgi alamamamızdı. Bu da bizde güvenlik zafiyeti oluşturuyordu.

Hiçbir zaman kaçma gibi korkak bir zihniyetin arkasında saklanmadık. Dimdik ayaktayız. Fakat ayaklarımızın tamamının kesilmesi bizlerimizin direncimizi kırılabilirdi.

Yalnız şunu unutuyorlardı: Biz "Ahiler", bu milletin öz evlâdıyız! Devşirme ve karma değiliz. Özümüz de Türk, sözümüz de Türk, işimiz de Türk, gücümüz de Türk'tür. Hepimiz Orta Asya'nın yiğit delikanlılarız! Rüyanın sert bir ezan sesi ile sonlanması sonrasında yaşadığım sessizlik, avlunun tahta kapısının Sultan askerleri tarafından kırılıp açılmasıyla bozuldu.

- Selçuklu Sultanı II. Gıyaseddin Keyhüsrev Hazretleri fermanı ile konakta bulunan tüm bireyler gözaltına alınacaklardır! Kaçma teşebbüsünde bulunanlar Sultan'ın emri ile idam edilecektir! Kara bulutlar üstümüze çökmüştü. Oturduğumuz konak Sultan askerleri tarafından sarılmıştı. Korkak zihniyetin yakalama stratejisiydi bu. Konakta bulunan Ahi Babamız, Fatîma Anamız, Ahi Musa Abim, Sinan kardeşim ve diğer yardımcılarımız dâhil herkes tutuklandı. Ahi Babamız gür bir ses ile ;

- Telaşa mahal yoktur. Er geç adalet yerini bulacaktır. Herkes soğukkanlı bir tavır içerisinde olacak. Bugüne kadar öğrettiklerimiz dışında hiçbirinizin gayri-resmi bir tutum ve davranışta bulunmasını istemiyorum. Allah Celli Celâli yâr ve yardımcımız olsun. Allah doğrunun yanındadır. Allah'a emanet olun... dedi

Bu sözlerin bitiminde askerler her birimizi ayrı ayrı ipe bağlayarak Saray'ın altında bulunan zindana götürdü.

Yakın bir zamana kadar Anadolu'ya göç eden Türk Milletinin yerleşmesinde yardımcı olmak için aldığımız eğitim bize kâbus oldu.

Bu yaşıma kadar herhangi bir suç teşkil edecek bir davranışta bulunmamakla birlikte böyle olaylara karışmamıştım. Anam duyarsa kahrolurdu. Ahi Babamız soğukkanlı olmamızı istiyordu fakat yaşın verdiği heyecan beni oldukça duygusal bir ortama sürüklüyordu. Bir taraftan ailem duyarsa nasıl bir hal içine gireceğimi düşünürken diğer taraftan Ahi Babamızın Allah için Yüce Türk Milleti için yürüdüğü yolda uğradığı haksızlığın nedenlerini düşünmeye, nasıl kurtulacağımıza dair fikirler üretmeye başladım. “Helal lokma için harcanan her damla alın terinin bir bedeli vardır.” derdi Ahi Babamız. Ahiliğimizin temel prensibi bu değil miydin zaten? “Ahiliğin, Tekke ve türbelerde çöreklenip halkın kutsal duygularını sömüren, cahil halkın sırtından geçinen asalak tarikatlardan farkı, Anadolu Türküne alın teri ile geçinme, başı dik, kendine güven sağlayan, minnetsiz yaşama yeteneği kazandıran ruhtur.” Zaten benim gibi “yiğit”lerin ortak paydası da budur. Bu ruh üzerinde doğduk bu ruh ile öleceğiz. Değil bin kere darağacında asılmak pahasına bu ruhu ilelebet, Türklük var oldukça dünyanın sonuna kadar yaşatmak boynumuzun borcudur. Yetmiş yaşındaki Ahi Babamızın karanlığa karşı bu kadar dirençli olması bile bize yetiyordu.

Zindana Sarayın arkasından götürüldük. Konya’da ne kadar Ahilik Teşkilatında olan varsa hepsini zindana koymuşlar. Halk ne kadar sarayın yanındaymış gibi gözükse de özellikle esnaf kesimi ve çevresi bizlere destek veriyorlardı. Halktan tepki almamak için sabaha karşı böyle bir müdahale de bulunulmuştu. Karanlıklar, karanlık zindanlarda bizleri karartmaya çalışsalar da aydınlık bizim gücümüzdür. Biz aydınlıyız! Gücümüzü ise önce Allah’tan ve sonra ise Yüce Türk Milletinden alıyoruz.

{{

Karanlıkta üçüncü günümüz. Olan bitenden henüz sağlıklı bir haber alamadık. Yalnız çocuklar ve kadınları serbest bırakacaklarını öğrendik. İnşallah en kısa zamanda onlar serbest kalırlar.

Ahi Babamızı ve Musa Ağabeyimizi aynı hücreye koymuşlar. Bizler ise 25 – 30’arlı gruplar halinde, tabanı sular altında, taş duvarları küflenmiş, yosun tutmuş, farelerin cirit attığı, bir iğne deliği ışık görmeyen zindanlardayız. Birer gün ara ile birer parça küflenmiş, kurumuş ekmecek veriyorlar. Ahi Babamız bizleri teskin edecek sözcükler gönderiyor. Biz de ona bu yola başımızı koltuğun altına alarak çıktığımızı ilettik.

Yedinci günün sabahında en azından yüreklimizi rahatlatan haber gelmişti. Çocukları ve kadınları serbest bırakmışlar... Fatıma Anamızın ve Sinan kardeşimin hür olmalarına çok sevindim. Hür, aydınlık geleceğimiz için onlar çok önemli!

Saraydan haber geldi, Sultanın emri ile yargılanmadan zindanda tutuklu kalacakmışız. Karanlıkların hükmü maalesef saltanatı da etkilemiş hem de Anadolu’nun yiğitlerini zindanda çürütmek pahasına! Kör karanlık sabahında şehit olan arkadaşlarımız var mı bilmiyoruz. Sağlıklı haber alamıyoruz. Eğer varsa dahi onlar Allah yolunda şehittirler. Allah bizleri de şehitlik makamında can vermeyi nasip etsin! Eğer Saltanat sürmek, Allah yolunda milleti yönetmek ise adil yargılamak nerede? Adil kadılık sistemi nerede? Batıda, doğuda, güneyde, kuzeyde imrenilen Orta Asya’nın Türk Hukuku nerede? Hanların, kağanların, hakanların adaleti nerede eğer biz Türk isek?

Adalet er geç yerini bulacaktır. Karanlık güçler de karanlıklarda yerini bulacaktır. Türkler insanlığın yaratılışından itibaren hep aydınlıklar içerisinde yaşamlarını idame etmişlerdir. Hiçbir kudret özgür ruhumuza hükmetmemiştir. Çünkü biz TÜRK’üz...

{{

Uçsuz bucaksız menekşe bahçesi... Allısı, morlusu, sarısından, elasından, envai çeşidi... Gözlerimin alabildiği kadar menekşe... Güneşi önüne alarak beyaz kanatlı, beyazlar içerisinde bir melek... Ağır adımlarla bana kollarını açarak geliyordu... Güneş ışınları gözlerimi alması gerekirken melek sanki güneşin önüne perde çekmişti. Bana;

- Ey Oğul! Sıkıntı çekilmeden feraha kavuşulmaz. Güneş gibi aydınlıklar içerisinde olacaksın. Sabrına senin ondan daha sabırlı olduğu göster, çünkü sen Allah yolunu kendine yol eyledin. Yolunda sabır ile devam et! Sevdiklerin seni bekler... Bekletme onları! dedi ve bir yıldız gibi gözlerimden kayboldu...

Kaybolur kaybolmaz kalp çarpıntısının ışık hızı atmasıyla bir heyecan içerisinde uyandım. Besmele çekip bildiğim duaları okudum. "Hayırdır inşallah, galiba bugün bana bir haber gelecek..." demeye kalmadan koğuşumuzdan üç gün önce rahatsızlanan ve tekrar zindana gönderilen Kayseri'den arkadaşım Mustafa geldi yanıma.

- Vuslat, kardeşim sana bir haberim var. Galiba haber köyünüze kadar gitmiş. "Ben Vuslat'ın anasıyım!" diyen bir kadın feryat içerisinde sarayın arkasındaki zindanlara açılan yolda feryat figan ediyormuş.

Ah benim garip anam! Çilekeş anam! Yollara mı düştün? O kadar yolu nasıl aştın? Neyle geldin? Nasıl geldin? Ah anam ah! Şimdi ne yapacağız? Senin yanan yüreğini nasıl serinleteceğiz?

- Vuslat Ustam, telaşlanma... Bir çaresini bulacağız, sabreyle!

- Nasıl sabır bu! Sabır taşı oldum, çeliği odun ateşi ile eritmeye çalışıyorlar!

Bu yürek nasıl dayanır!

- Haklısın Vuslat Ustam ! Ama yine de sabır... Biliyorsun sadece dışarıya hasta olanları tedavi için çıkartıyorlar... Aramızda da hastalananlar çoğalmaya başladı. Yan koğuştan bir arkadaşımızın durumu ağırmış! Onunla anana haber salabilirsin!

- Doğru söylersin Mustafa kardeş. Bir heyecan ile telaşa kapıldım. Anam geldi deyince dünyalar durdu. Onun benim şu anki halimi görmek istemiyorum. An anam ah!

- Vuslat Ustam, biz yanlış yapmadık, biz vatanımızı milletimizi satmadık; yolumuz Allah yoludur. Onun için kalbimizi ferah tutalım!

- Haklısın Mustafa kardeş. Anamın işlemeli mendili var. Onu gönderirsem benim sağ ve iyi olduğumu anlar, biraz rahatlar ve evine döner sanırım... İnşallah!

- Tamam Vuslat Usta! Sen bana o mendil ver. Ben yan koğuşa gizlice iletirim. Anana da haber yollarız. İçini ferah tut!

- Allah razı olsun Mustafa kardeş.

- Ne demek Vuslat Ustam, biz burada hepimiz için buradayız. Bizi de ancak biz anlarız. Senin anan; benim, bizim anamız, değil mi ey yiğitler!

- Evet ya Vuslat Usta, bizim yolumuz Allah yoludur, bu yolda canımız, kanımız feda olsun! dedi tüm yiğitler...

Anamın geldiğini Ahi Babamız da duymuş. Ahi Babamız söylemek istediği kelimeleri koğuştan koğuşa yayarak gönderiyordu. Beni teselli edecek şu sözleri söylemiş:

- Evlat; analar, babalar sadece evlatlarının mürüvvetlerini görmek için ana baba olmazlar! Ana baba olmak evlatların en zor gününde, en kara gününde yanlarında olmaktır. Evlatları Fizan'da olsa bile yanında bulunmayı isterler. Onların haykırılarına bir sarılma edasında karşılık ver!

Biraz içim rahatlamıştı. Anamın harabeye dönen kınalı elleri ile işlediği fakat zindan karası olan mendilini gönderdim. Sağ olduğumu ve zindandan çıkar çıkmaz köye geleceğimi ilettim. Mendilim, inşallah kendisine ulaşır. Yoksa benden haber almadan o yollar, o kapılar ona mezar olur.

Zindana gireli bir dolunay geçmiş ikincisi kendini göstermeye başlamıştı. Anamdan haber henüz gelmedi. Onu düşünmekten kendimi toparlayamıyordum. Bu arada karşı koğuştan bir arkadaşımızın şehadet haberi geldi. Hem açlık, sefalet hem de hastalıklar bizleri ağırdan ağırdan kırmaya başlamıştı. Allah Celli Celâli şehadet makamında kabul eylesin!

Hepimiz için acı ve zor günler kendini göstermeye başlamıştı. Ahi Babamız sabretmemizi, Allah'a olan inancımızı kaybetmememizi söylüyordu. Neyle suçlandığımızı, bu kara zindanlarda ne kadar yatacağımızı da bilmiyoruz.

{{

Bu sabah güneş ışıklarını sanki görür gibi uyandım. Sabahımız hayrolsun. Gece rahatsızlanan bir arkadaşımız zindana geri getirildi. Birkaç dakika sonra beklediğim haber nihayet geldi. Çok şükür Allah'ım... Anam haber yollamış. Mendili almış ve benim sağ olduğumu anlayınca kervanla köye dönmüş. Belki uzun bir zamandır aldığım en güzel haberdirdi. Çok rahatladım. Artık karanlık zindanlar artık bana vız gelirdi.

Bir ara zindanların bulunduğu koridorda bir uğultu hâsıl oldu. Bir sevinç uğultusuymuş! Sultan Hazretleri başta Ahi Babamız ve iki yardımcısını makamında kabul etmiş. Bu, güneşin arkasında saklanan karanlığın karartısının azalmaya başlayacağına dair bir işaretti.

{{

Herkes pür dikkat nefes kesilmiş, gelecek haberi bekliyordu. Acep Sultan Hazretleri sağduyuyu dinleyip suçsuz olduğumuzu kabul mü edecek yoksa karanlığın arkasına saklanıp kendisi gibi bizleri de karanlığa mı gömecek?

Taş merdivenlerden korkunun sesi geliyordu... Karanlık güçler öyle korku salmışlar ki merdivenler bile kararmış, adı gibi kara zindana çevirmişler. Herhangi bir canlı bile nefes almakta zorlanıyordu. Nefesi kesiliyor, ruhu kararıyordu. Karanlık koridorun merdivenlere çıkan ağzından güneş gibi ışıl ışıl adımlar gelmeye başladı. Ayakların sesi bile gür, dik ve azimliydi.

Bu milleti yıkacak güç, değil Çin Seddi çekerek sözüm ona önümüze bent koymayı, kansızların riyakâr yüzü ile bir damla Türk kanını akıtmaya teşebbüs etmeyi bırak beyinsiz hücreleri ile akıllarında bile böyle bir düşünce oluşturamazlar ki Yüce Türk Milletinin son ferdi sağ oldukça...

Bizleri ayakta dimdik durduran kanımızdaki Türk Kanı idi...

Biz Orta Asya'ya Âdem Babamızdan türedik,

Zafer İslam'ın, bükülmez güç Türk'ün gücü dedik,

Ata bindik, kıımız içtik, helal lokma yedik,

Türk'ün dostu Türk'tür, ben onu çok iyi bilirim,

Aydın ayakların aydın sesi:

- Ey Yiğitler! Ey Allah yolunda olanlar! Allah Celli Celâli bugüne kadar hep yanımızdaydı! Biz bu yolda yürüdüğümüz sürece bundan sonra da hep yanımızda olacaktır! Allah yâr ve yardımcımız olsun...

...

Sultan Hazretlerinden; bizler birer suç unsuru isek adil olarak yargılanmak isteğimizi, eğer herhangi bir suç teşkil edecek bir şey yoksa da serbest bırakılmamızı istedim. Maalesef hepimiz birer vatan haini olarak tanımlanmışız. Hiçbir kelime bu ithamdan vazgeçiremedi. Uzun uğraşlar sonunda bizim yargılanmamıza razı oldu. Bundan sonraki süreçte en kısa sürede yargılanacağız. Hastalıkların ve ölümlerin baş gösterdiğini anlattım. En azından daha sağlıklı zindanlara alınmamızı istedim. Tek bu isteğimizi kabul etti. Yiğitlerim! Güneşli güzel günler bizi bekler! Allah yâr ve yardımcımız olsun... Hepinizi Allah'a emanet ediyorum...

Yetmiş yaşını devirmiş, hayatını Türk Milletine adanmış, Anadolu'nun Türk Yurdu olmasında büyük rol almış Allah'ın en güzel kullarından biri olan Ahi Babamızın bu sözleri bizleri derinden etkilemişti. Hep bir ağızdan;

- Yolumuz Allah yoludur! Pirimiz Ahi Evren Babamızdır! Allah yâr ve yardımcımız olsun... diye karşılık verdik.

{{

Bugün zindanda altıncı ayı doldurduk. Yukarılardan henüz bir ses seda gelmedi. Anladığımız; ne kadar geç yargıya çıkarsak çevreye o kadar zararsız oluruz. Hastalıklar iyiden iyiye sardı. Ahi Babamız eline fırsat geçtikçe Sultan'a haber gönderiyordu. En azından koşulların iyileştirme talebinin yerine getirilmesini istiyordu. Çünkü Allah korusun bulaşıcı bir hastalığın baş göstermesi durumunda hepimiz tavuklar gibi kırılırız. Hepimiz bilinçli birer ustayız. Belli mesleklerde ihtisasımızın olmasına rağmen sağlık ile ilgili konulara da vakıfız. Bu şartlarda temizlik zordur ama elimizden gelen çabayı gösteriyoruz.

{{

Öğle ezanı sert geçen kışa inat sıcak ve yumuşak geliyordu. Ezanın bitmesi ile kara merdivenlerden ayak tapırtıları gelmeye başladı. İki manga kadar Saray askeri koridoru doldurmuştur. Başlarında bulunan komutan;

- Bugün Kadı Efendinin huzuruna çıkacaksınız. İlk başta Ahi Evren ve yardımcılarıyla, Zaviye şeyhleri çıkacak. Herkes sırasını sükûnet içerisinde beklesin. Eğer taşkınlık olursa Kadı Efendinin emri ile yargılama kesilir ve sonsuza kadar burada kalırsınız!

Konuşmasını bitirince Ahi Babamız, Musa Ağabeyim ve diğer zaviye şeyhlerini tek tek yukarıya çıkartmaya başladılar. Ahi Babamız çıkarken;

- Evlatlarım, yiğitlerim dua edin! Allah'a, adaletin yerini bulması için dua edin! Allah yâr ve yardımcımız olsun! Allah'a emanet olun!

- Âmin. Âmin. Âmin

Beklediğimiz an artık gelmişti. Yargılamadan umutlu değildik ama yine de suçsuzluğumuzu, masumiyetimizi anlatmak zorundayız. Bu kadar vatan evladı, ana kuzusu boş yere zindanlarda

çürümemeliydi. Zindanlarda şehadet makamına ulaşan kardeşlerimizin kanları böyle yerde kalmamalıydı. Tarih bizi böyle yazmamalıydı...

{{

Gecenin sonuna doğru yukarıya götürmeler kesildi. Fakat bu arada gidenler de geri dönmüyordu.

Karamsar olmak istemiyordum ama inşallah haklarında hayırlı kararlar çıkmıştır. Yoksa bu düzen bizleri yok etme düzenidir. Onu biliyoruz. Allah'ın sonsuz adaletine inanıyoruz. Allah'ın izni ile güneşli güzel günlere tüm saflığımızla çıkacağımıza inanıyoruz.

Ayakta duvara yaslanırken içim geçmiş biraz. Yakın bir zamanda rüyamda gördüğüm melek yine karşıma çıktı. "Ey oğul, dedi. Allah'a inanıyorsan, Allah'ın sonsuz adaletine güveniyorsan içini ferah tut. O zalimlerin karşısında doğrunun yanındadır." dedi ve kaybolurken askerlerin tıkırtıları gelmeye başladı; bu sefer bir mangadan bile azdı. Komutanın sesi zindan duvarlarında çınladı.

- Kadı Efendi, Ahi Evren ile arkadaşlarını yargılayıp kararını vermiştir. Hepiniz Sultanlığa baş kaldırılma suçundan ömür boyu hapse mahkûm oldunuz. Bundan böyle mahkûmiyetiniz Zindankale'de devam edecektir. Allah günahlarınızı affetsin !

Ortam birden buz kesildi. Dağlar yıkıldı önümüze, ırmaklar alaşağı oldu, güneş aya bakakaldı... Yürekler yandı! Ciğerler parçalandı! Göz pınarları kökten kurudu! Ellerde, ayaklarda boşalmadık damar kalmadı! Reva mıydı, bu bize reva mıydı? Ey adalet! Ey teraziyi kendine yol eden adalet! Ey adaleti ile dünyaya nam salmış Türk adaleti! Nerdesin? Nerdesin? Kime adilsin? Kime adalet dağıtırsın? Kimle adilsin?